

TÓTH LÁSZLÓ

Szövetségek

Most a tegnapi ellenségem a szövetségesem.
 És a tegnapi barátom az ellenségem.
 Tegnap a mai ellenségem utasított, hogy a mai szövetségesem legyen az ellenségem.
 Ma a tegnapi ellenségem int, hogy a tegnapi barátom legyen az ellenségem.
 Tegnap még lázadoztunk ellene, hogy a barátunk határozza meg, ki legyen az ellenségünk.
 Ma még elfogadjuk, hogy a tegnapi ellenségünk utasítson, ki lehet a barátunk, és ki nem.
 Kábán néz maga elé Ádám,
 zúg a feje,
 kavarognak benne a szavak, mondatok,
 ahogy kávéját kavargatja szótalán.
 Már nem köt szövetséget senkivel.
 És nem figyel az érdekérmek záporára.
 Sűrű hínár fonja be tagjait,
 s húzza
 a
 jövőtlen mély
 be
 le.

Az öreg(edő) Ádám

Zbigniew Herbert álarcában

Paradicsomot nyomkod szét a villájával a tányérján, s levét szürcsölgeti kéjjel. Harapni, rágni nem tud, tegnap húzták ki öt alsó fogát. Maradt a középső három – most már bizonyosan búcsút inthet a csábos csülköknek, tünde szalonnáknak, kedves mócsingoknak.

Valamelyik fiókjából előkotorja Évái fényképeit: szépek voltak, kívánatosak, kik fékezhetetlen buzgalomra bírták annyiszor. Biztosan megöregedtek és megcsúnyultak már – húzódik fanyar fintorra a szája, majd föláll, hogy a kéjes fotókat visszategye a helyükre, de lába kiroggyan alóla, s visszahuppan a székre.

Különben sem találna ki a szobájából – elfelejtette GPS-koordinátáit.

A szemközti templom tornyában megkondul a lélekharang, de szerencsére nem hallja.

– Rosszabb ez, mint a kiüzetés – gondolja, és elbóbiskol.